

เทวดา

บทที่ 28

คืนนั้น พิมพ์สมรลืมหาขึ้นมาที่ไรก็เห็นคนทั้งสองนั่งขัดสมาธิ
แน่นิ่งเหมือนรูปปั้นอยู่ในความมืด เธอรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน
อ่อนแรงล่องลอยจนแม้จะพูดเบาๆ ก็ทำไม่ได้ มีที่เธอฝันเห็นภูตร้าย
พรายผีจนกระสับกระส่าย ชายหนุ่มคล้ายจะรู้ เดินมาก้มมองวางมือ
อุ้นทาบใบหน้า ดวงตาอ่อนโยนมองลงมาอย่างอาทร

ครั้นตื่นขึ้นในตอนสายของวันรุ่งขึ้น ชายจริงหญิงไม่แท้กำลัง
หันหน้าเข้าหากันก้มหน้าก้มตาผลัดกันขีดเส้นคนละสีต่อเป็นรูปอะไร
แปลกๆ อีกรูปหนึ่ง คล้ายกับที่เสกสิทธิ์เคยทำกับ นายธาดา หรือนายสม
โจรร้ายที่เพิ่งตายจากไป

“แน่ใจหรือ ผิดไม่รู้ด้วยนะท่านธาดา”

“แหม ก็ท่านเล่นเลือกปริศนาที่ผมเสียเปรียบนี่นา”

“ช่วยไม่ได้ เวลาท่านตั้งใจทย์ผมก็เสียเปรียบเช่นกัน”

เสียงถกเถียงเจือหัวเราะดังแว่ว หญิงสาวพุงตัวลุกขึ้นหนึ่ง
“พริ้ม...” ชายหนุ่มยิ้มทักอย่างแจ่มใส ลูกขึ้นมาประคองเธอ
“หิวไหม จะทานโจ๊กหรือว่าซูปร้อนๆ กับขนมปังดีครับ”

“คุณเสกทำอะไรอยู่คะ”

“เล่นเกมส์กัน”

“พริ้มต้องไปห้องน้ำคะ”

ชายหนุ่มประคองส่งเธอเข้าห้องน้ำอย่างสุภาพก่อนจะถอยกลับ
หญิงไม่แท้เฝ้ามองด้วยสีหน้าอ่อนใจ

พิมพ์สมรแหบหูกับประตู ได้ยินแว่วๆ ไม่ชัดแต่ก็พยายามจับ
จนได้ใจความ

“ผมเป็นห่วงท่าน เสร็จจากงานนี้ท่านคงไม่เหมือนเดิม”

“ผมรู้... ผมไม่เหมือนเดิมแล้วจริงๆ”

“ท่านต้องเสียสละกับงานนี้มากเหลือเกิน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น
เพราะความบกพร่องของผมเอง ผมต้องขอภัยด้วย”

“ไม่ต้องขอภัยหรอก ผมต่างหากต้องขอบคุณท่านธาดาที่ทำให้
ผมได้มีประสบการณ์นี้ มันคุ้มกันแล้ว... ถึงแม้ไม่ได้กลับไปทีเดิม
แต่ผมก็ได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เคยสงสัย... ท่านรู้ไหมท่านธาดา ว่าเรารู้จัก
ความเป็นมนุษย์แต่ในเชิงตำรับ ตำรามานานเป็นเวลานาน ผมดีใจทีในที่สุด
ก็ได้สัมผัสกับมันด้วยตนเอง”

“ก่อนเป็นเทพท่านก็เคยเป็นมนุษย์ แต่ท่านลืมนิดไปหมด”

“อืม...ใช่...ผมลืมนิดไป เมื่อเธออยู่ในสภาพใดไปนานๆ ก็ยอมลืมนิด
เลือนสภาพเดิมเป็นธรรมดา...” เสียงพูดต่อเจือหัวเราะ “นั่นผมคง
ต้องพูดใหม่ว่าผมยินดีที่ได้รู้สึกแบบมนุษย์อีกครั้ง”

พิมพ์สมรที่วังและงูหงงสลัดใบหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่แน่ใจ
ว่าเธอได้ยินจริงๆ หรือว่าคิดฝันสร้างเรื่องราวไปเองกันแน่.....

มีโทรศัพท์จากเทพิน น้ำเสียงคุณแม่ยังสาวร้อนกร้อนใจขณะที่
สีหน้าคนฟังกลับปลอดโปร่ง

“เมื่อวานนี้น้องเอกอารมณ์เสียมากคะ พอติดต่อพริ้มไม่ได้เขาก็
ยิ่งพลุ่งพล่านร้องว่า ตามพริ้มมาให้ได้... ตามพริ้มมาให้ได้...
ฉันพยายามปลอบ แต่เขากลับขังตัวเองอยู่ในห้องทำเสียงบิ่งๆ บังๆ
กว่าจะเงียบก็ตึก เช้านี้เขานอนหมดแรงไปเฉยๆ คงเป็นเพราะว่า
เมื่อคืนนี้ทำฤทธิ์มากเกินไป...”

คงเป็นเพราะว่าพรุ่งนี้เป็นวันพระใหญ่ด้วยกรรมมัง...!

น้ำเสียงอาทรถามถึงเด็กชาย “เขาตัวร้อนหรือเปล่า จะพา
ไปหาหมอไหมครับ”

“ตัวไม่ร้อนหรอกค่ะ แต่ฉันตั้งใจว่าจะพาไปให้หมอตรวจให้แน่สักหน่อย เขาเป็นอย่างนี้หลายครั้งแล้ว หมอคนหนึ่งบอกว่ามันเป็นอาการทางจิต ตอนนั้นฉันรับไม่ได้ แต่ตอนนี้คิดว่าต่อไปคงต้องปรึกษาจิตแพทย์จริงๆ ละ”

“แต่ผมคิดว่าไม่จำเป็นต้องฟังจิตแพทย์หรอกครับ เทพิน อย่าร้อนใจไปเลย แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเอง”

“ขอบคุณที่เสกให้กำลังใจค่ะ” น้ำเสียงเธอปลอบปล้ำ “ว่าแต่เสกติดต่อพริ้มไม่ได้เลยหรือคะ พรุ้งนี่ฉันต้องไปร่วมงานพิธีที่วัดกับคุณแม่ พริ้มสัญญาว่าจะมาดูแลลูกเอกให้”

“ผมจะตามพริ้มให้ครับ แต่ถ้าไม่พบ ผมมาดูแลน้องเอกให้เองก็ได้”

พิมพ์สมรที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรงกำลังนอนเคลิ้มจะหลับได้ยินเสียงชายหนุ่มพูด เธอต้องครุ่นคิดสับสน นี่เขาคิดจะทำอะไรกับน้องเอกจริงๆ หรือ เขาบ้าไปจริงๆ หรือว่าในความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้มีอะไรเลยแต่เป็นเธอคนเดียวที่บ้าไปเอง

เธอพึมพำออกมา

“คุณเสก... พาพริ้มกลับบ้านนะคะ พริ้มอยากกลับบ้าน....”

ใบหน้าสะอ้านประกายตาอ่อนมาลอยอยู่ไม่ห่าง “อีกสองวันนะพริ้ม หลังจากวันพรุ้งนี้ผมจะมาพาพริ้มกลับ”

“มาพากลับ... แปลว่าคุณเสกจะไปไหนหรือคะ”

“วางใจเถอะ พริ้มจะสบายและปลอดภัยที่นี่”

“ไม่เอา พริ้มจะไปด้วย”

ใบหน้าสวยคล้ายหญิงตามมายืนข้างเตียงก้มลงมองเธอ

“จะทำยังไงดี” เสกสิทธิ์หันไปถาม

ทั้งสองทำที่ปรึกษากัน หญิงไม่แท้เสนอว่า “ส่งเธอไปสวรรค์สักพักดีไหม จะได้เพลินระหว่างที่รอ”

“ไม่เอา...!” คนที่นอนอยู่ร้องออกมา

ชายหนุ่มเห็นด้วย “ดีเหมือนกัน มาช่วยกันส่งเธอไปสวรรค์กันเถอะ”

ทั้งสองหันกลับมาโดยพร้อมเพรียง สีหน้าเจ็ยมีเลศนัย

“ไม่เอานะ อย่างนะ...!”

หญิงสาวตื่นตระหนกอยากจะทำกรีดร้อง แต่เสียงถูกกลืนหาย รู้สึกว่ามีอู่อยู่ ทาบที่หน้าผาก แขนและขา มีอู่อยู่อีกข้างวางลงตรงหัวใจ ความรู้สึกแปลกประหลาดซึมเข้าสู่กระแสเลือดแล้วแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

เธอพูดไม่ได้ หัวใจเต้นช้าลงทุกที แล้วทุกอย่างก็มีดสนิท...

เงียบอะไรอย่างนี้... นี่หัวใจของเธอหยุดเต้นแล้วหรือ..? ร่างกายไร้ความรู้สึกขณะที่ความม่วงเข้าครอบงำ ภาพตรงหน้าหม่นมัวแล้วเลื่อนหาย สรรพเสียงต่างๆ หายไปหมด... เงียบสงัดคล้ายถูกตัดขาดจากโลก เบาหวิวลอยล่อง... รู้สึกเหมือนมีพลังนุ่มนวลและอบอุ่นโอบอ้อมห่อหุ้มประคับประคองรองรับ เธอกำลังเดินทางสู่โลกของความฝันกระมัง

แสงสว่างกระจ่างขึ้นที่ละน้อยพร้อมๆ กลิ่นหอมแปลกอ่อนๆ อวลจางๆ เธอแว้วยินเสียงเพลงไพเราะ ภาพที่ค่อยๆ กระจ่างขึ้นเป็นสวนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบาน หลากพรรณหลายสี ไกลออกไปข้างหน้า รายล้อมด้วยทิวเขาที่อุดมด้วยไม้ยืนต้นเขียวขจีร่มครึ้ม ในหุบเขาบางตอนปรากฏธารน้ำตกที่มีลำน้ำสีรุ้งเคลื่อนตัวพริ้วลงราวแพรผ้าที่กำลังสะบัดเบาๆ นุ่มนวล

“ความฝัน นี่คือการฝัน” เธอบอกตัวเองพลางหมุนตัวมองไปรอบๆ ไม่ว่าจะมองทางไหนก็สวยงามไปหมดไม่มีตรงไหน รกหูรกตา หรือน่าสะพรึงกลัว

ในท่ามกลางเสียงดนตรีไพเราะที่ดังขึ้นทีละน้อย แว่วเสียงขับขาน
ประสานหวานใส คนหมู่หนึ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา เป็นหมู่นางรำใน
อารมณ์งดงามกำลังเคลื่อนไหวทำลีลาราวกับล่องลอยอยู่ในอากาศ

“ที่นี่คือที่ไหน” เธอตั้งคำถาม แล้วก็คล้ายคำตอบลอยมาใน
เสียงเพลงไพเราะเสนาะหู

“.....ที่นี่คือสวรรค์.....”

“แล้วทำไมฉันมาที่นี่ได้คะ ฉันตายแล้วหรือ”

คำตอบลอยมาเป็นเสียงเพลงเสนาะขับขาน

“.....เธอจงสุขสำราญ...เชิญชมเที่ยว..ชมเพลิน..เจริญใจ...”

ในบางครั้งนางรำล่องลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า ไม่ว่าจะใกล้หรือไกล ภาพ
ทุกภาพกลับชัดเจนไม่มีภาพใดหม่นมัวเลื่อนกลาง

“...จงมาร่ำรำกับพวกเรา...” เสียงเพลงเรียกร้องเชิญชวน

หญิงสาวโบกไกวไหวแขน แล้วร่างก็คล้ายลอยล่อง

เธอหัวเราะเสียงใส ช่างสุขสบายเสียจริง.....

“คุณ...! คุณ...! เป็นอะไรหรือเปล่า ตื่นได้แล้ว คุณ...!”

เสียงเรียกห้าวห้วนดังกระซกกระชั้นทั้งยังเขย่าไหล่เธอจน
สะเทือนไปทั้งร่าง.. ที่แรกมันก็เลื่อนกลางคล้ายความฝัน หากแล้วทั้ง
เสียงและอาการเขย่าก็ชัดเจนรุนแรงราวกับเป็นฝันร้ายที่กระซกลากจูด
เธอออกมาจากโลกที่นุ่มนวลและแสนสวย

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวผวาตื่น หัวใจเต้นรัวแรงแทบจะหลุด
ออกมาจากอก จนต้องยกมือกดไว้

ใบหน้าของคนหลายคนร้ายล้อมจ้องมองเธอ

“อะ... อะไรงั้น...?”

“ตื่นแล้วหรือ เป็นอะไร โดนวางยาไซ้ไหม พวกมันเอาอะไร
ไปหรือเปล่า” เสียงถามรัวจนฟังไม่ทัน

หญิงสาวกระพริบตาถี่ๆ กวาดมองไปทั่วทั้งตึกใจทั้งงุนงง
พยายามลำดับเหตุการณ์อย่างยากเย็น “พวกคุณเป็นใครกัน”

“ฉันดูแลที่นี่” หญิงสูงวัยร่างท้วมใหญ่ที่เป็นคนปลูกให้ตื่นพูด
พลางจ้องมองเธอไม่วางตา “ฉันสงสัยก็เลยแอบมาดู คิดอยู่แล้วเชื่อว่า
ต้องมีอะไร ไม่ชอบมาพากล ผู้หญิงผู้ชายที่พาคุณมาทำทางน่าสงสัย
มาถึงก็ปิดบ้านเงียบอาหารการกินก็ไม่สั่ง พูดคุยทักถามอะไรก็ไม่ยอม
ตอบ ฉันคิดอยู่แล้วว่าพวกเขาต้องมีลับลมคมนัยอะไรแน่ๆ แล้ว
นี่พวกเขาทำมิตีมีร้ายอะไรคุณหรือเปล่า เอาอะไรไปได้บ้างไหม”

หญิงสาวพุงตุ้ลลุกขึ้นหนึ่ง “แล้วตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหนคะ”

“ไปกันแล้ว ขับรถออกไปเงียบๆ จ่ายเงินล่วงหน้าบอกว่าขอ
เช่าต่อและสั่งไม่ให้มาทำความสะอาดอะไรทั้งนั้น ฉันสงสัยก็เลยแอบ
มาจะไขกุญแจปรากฏว่าเขาเปลี่ยนกุญแจซะอีก นี่เลยต้องให้คนงานงัด
เข้ามา”

“พวกเขาไปไหนกัน.....”

“ไม่รู้ บอกแล้วไงว่าเขาไปกันเงียบๆ ไม่ได้บอกไว้ เนี่ย
ที่แรกฉันนึกว่าคุณเป็นศพไปแล้วซะอีก”

หญิงสาวลูบมือกับใบหน้างงๆ ไม่เข้าใจเลย ทั้งสองวางยา
เธอทำไม และพวกเขาหายไปไหนกัน

...แล้วผมจะกลับมาจับ ใ้งานเสร็จผมจะมาพาพริ้มกลับ...

เขาจะไปทำงานอะไรที่ไหน หรือว่าวางแผนปล้นฆ่า...

อย่าบ้าน้ายพริ้ม...!

“เออ...วันนี้วันอะไรคะ...”

พอได้รับคำตอบเธอก็ต้องแปลกใจ เธอกลับไปหนึ่งวันกับ
หนึ่งคืนเที่ยวหรือ.....